

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci žalobců: a) **Ö. Ö.** b) **nezl. H. Ö.** žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/OAM, ze dne 20.6.2017, č.j. MV-77443-2/OAM-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se včasnou žalobou domáhali soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle ust. § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“), zastaveno řízení o žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany. Žalobu odůvodnili následujícím způsobem:

Nejprve namítli, že bylo porušeno ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu, které nemělo být aplikováno, když nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení. K tomu uvedli další argumentaci v části III. žaloby, kdy tvrdili, že v rámci řízení o třetí žádosti o udělení

mezinárodní ochrany, které bylo žalovaným rozhodnutím zastaveno, uvedli nové skutečnosti, které měly vést k meritornímu posouzení žádosti, když v nově podané žádosti bylo uvedeno, že žalobkyně se svými dětmi žije v České republice již 6 let, zde pracuje, naučila se zde mluvit česky, starší syn zde chodí do školy, mladší syn navštěvuje mateřskou školu. Žalobkyně se tak považuje za integrovanou do české společnosti a má zato, že tyto důvody mohou zakládat důvod pro udělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. K tomu citovali z konstantní soudní judikatury NSS, která se týká tohoto důvodu pro udělení azylu. Dále namítli, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobci navrhli, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na žalované rozhodnutí a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Stěžejní otázkou v projednávané věci je to, zda byl dál zákonný důvod pro zastavení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou podala žalobkyně ad a) svým jménem a jménem svého nezletilého dítěte, tj. žalobce ad b).

O této žádosti rozhodoval žalovaný v žalovaném rozhodnutí, ve kterém popsal historii celého případu, kdy žalobci podali žádost o udělení mezinárodní ochrany již celkem třikrát, výše zmíněná žádost je již třetí v pořadí s tím, že obě předchozí žádosti (ze dne 1.7.2011 a ze dne 12.4.2013) byly předmětem řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž mezinárodní ochrana udělena nebyla a poslední řízení ve věci mezinárodní ochrany bylo ukončeno dne 27.9.2016, když byla odmítnuta jejich kasační stížnost pro nepřijatelnost Nejvyšším správním soudem. K tomu soud poznamenává, že se jedná o usnesení NSS ze dne 8.9.2016, č.j. 4Azs 146/2016-26. Dále je v žalovaném rozhodnutí obsažena argumentace týkající se předmětného rozhodnutí, kdy správní orgán dospěl k závěru, že ve své třetí opakované žádosti o mezinárodní ochranu neuvedla žalobkyně ad a) žádné nové skutečnosti, nepoukázala na žádnou podstatnou změnu okolností jejího případu a neuvedla nové skutečnosti či okolnosti, *„na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by jmenovaná nebo její syn měli být vystaveni pronásledování nebo hrozbě vážné újmy v jejich vlasti“*. Žalovaný dále uvedl, že se již dvakrát meritorně zabýval tvrzením této žalobkyně, které se týkalo situace v její vlasti, na tvrzení v žádosti o azyl neshledal žalovaný nic, pro co by tato nebo její dítě měli být v Turecku vystaveni pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Žalovaný uzavřel, že *„dotyčná především jako občanka Turecka akcentuje, že je v ČR se svými syny již integrovaná a chce zde zůstat žít, což pro správní orgán nezakládá důvod pro nové meritorní posuzování řízení“*.

Krajský soud předně neshledává důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí, a to tím spíš, když i žalobci v podstatě věcně polemizují s odůvodněním tohoto rozhodnutí, přičemž tvrdí, že v nově podané žádosti jsou nové důvody týkající se žádosti o mezinárodní ochranu, které v předchozích žádostech uvedeny nebyly. S tím však krajský soud se neztotožňuje.

Podle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu podá-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahující se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újmy, ministerstvo řízení usnesením zastaví.

Podle ust. § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany rozumí druhá a opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a všechny žádosti následující po ní.

Z platné právní úpravy pak lze vyvodit závěr, že v daném druhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany již není třeba opakovaně rozebírat důvodnost jednotlivých azylových důvodů jako v řízení o původní žádosti, ale toliko posoudit, zda v daném případě nedošlo k podstatné změně okolností, jež by odůvodňovala možnost opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30.9.2016, č.j. 78 Az 32/2016-18).

V dané věci je nesporné, ostatně to ani žalobci nenamítli, že žalovaný rozhodoval o jejich žádostech o udělení mezinárodní ochrany již dvakrát, přičemž vždy se žalobci domáhali soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného. Poprvé požádali žalobci o mezinárodní ochranu dne 1.7.2011. Žalobcům mezinárodní ochrana udělena nebyla, přičemž o této žádosti rozhodoval žalovaný rozhodnutím ze dne 7.9.2011, č.j. OAM-143/LE-LE05-P08-2011. Žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Hradci Králové ze dne 20.9.2012, č.j. 32Az 28/2011-61 zamítl, následně podaná kasační stížnost byla odmítnuta usnesením NSS ze dne 5.12.2012, č.j. 3Azs 54/2012-14. Podruhé podala žalobkyně jménem svým a jménem svého nezletilého syna – žalobce ad b) – novou žádost o mezinárodní ochranu dne 12.4.2013, přičemž žalovaný rovněž rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany, a to rozhodnutím ze dne 17.9.2015, č.j. OAM-118/ZA-ZA13-P05-R2-2013. Žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích zamítl rozsudkem ze dne 26.4.2016, č.j. 50Az 3/2015-97 a kasační stížnost žalobců proti tomuto rozsudku NSS rovněž odmítl, a to usnesením ze dne 8.9.2016, č.j. 4Azs 146/2016-26. Z uvedeného posledního rozsudku zdejšího soudu vyplývá, že žalobci uvedli ve své předchozí žádosti ze dne 12.4.2013 mj., že *„Chci získat pas České republiky a usadit se zde. Chci si vytvořit jistý pořádek v životě. Také jsem si zvykla na český jazyk a na život v tomto státě.“* Krajský soud vedle dalších důvodů této předchozí žádosti o mezinárodní ochranu (obavy žalobkyně ad a) zahrnující i její tvrzení, že pokud by byl její manžel po návratu do Turecka uvězněn a musel by nastoupit k výkonu vojenské služby, to by mělo dopad i na ni), se v tomto předchozím rozsudku ze dne 26.4.2016, č.j. 50Az 3/2015-97 vyjádřil i k těmto důvodům žádosti o azyl, kterou vyhodnotil tak, že *„Ze žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany a z protokolu o pohovoru k této žádosti je zřejmé, že se žalobci snaží legalizovat prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu svůj pobyt na území České republiky. Nejvyšší správní soud však setrval na judikatuře, že snaha o legalizaci pobytu na území České republiky nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany.“*, přičemž poukázal na konstantní soudní judikaturu NSS (např. rozsudek NSS ze dne 14.9.2015, č.j. 5Azs 125/2005-46), když institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o

azyly) a obecně „*není prostředkem pro řešení jakýchkoliv problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu*“. Rovněž se krajský soud v tomto rozsudku vyjádřil i k žalobci zmíněné doplňkové ochraně za účelem sloučení rodiny (§ 14b zákona o azylu), když nikdo z rodinných příslušníků žalobců nepožíval a nepožívá doplňkové ochrany.

V nové žádosti, tj. o které bylo rozhodnuto v řízení, které bylo žalovaným rozhodnutím zastaveno, žalobci v podstatě opakovaně uvádějí svůj důvod, který vyjadřuje i jejich snahu o legalizaci jejich pobytu v České republice, obdobně jak učinili i v předchozím řízení. Již v předchozí žádosti totiž žalobci poukázali na svou snahu usadit se v České republice, vytvořit si zde „*pořádek v životě*“ a žít v České republice. V nové žádosti v podstatě tento důvod potvrzují, když pouze uvádí k tomuto důvodu podrobnější skutečnosti, tj. že se tak ve skutečnosti stalo, tedy že se v podstatě v České republice zabydleli. To však není žádný nový důvod pro udělení azylu. Žalobci pouze rozvedli svá tvrzení týkající se snahy o legalizaci pobytu v České republice, která uvedli již v předchozí žádosti. Krajský soud se ztotožňuje s tvrzením žalovaného, že žalobkyně jako občanka Turecka pouze akcentuje, že v České republice se svými syny je integrovaná a chce zde zůstat žít, což pro žalovaného nezakládá důvod pro nové meritorní posuzování řízení. Krajský soud se tak neztotožnil s tvrzením žalobců o porušení § 11a odst. 3 zákona o azylu a o porušení § 3 a § 2 odst. 4 správního řádu a § 68 odst. 3 správního řádu, když stav věci byl spolehlivě zjištěn a rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobci neměli právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení podle obsahu spisu nevzniklo.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 27. září 2017

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: